

31989L0396

30.6.1989

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 186/21

DYREKTYWA RADY
z dnia 14 czerwca 1989 r.

w sprawie wskazówek lub oznakowań identyfikacyjnych partii towaru, do której należy dany środek spożywczy

(89/369/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100a,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

w współpracy z Parlamentem Europejskim ⁽²⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

niezbędne jest podjęcie środków mających na celu stopniowe ustanowienie rynku wewnętrznego w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r.; rynek wewnętrzny obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w obrębie którego zapewniony jest swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału;

handel środkami spożywczymi zajmuje na rynku wewnętrznym bardzo ważne miejsce;

oznakowanie partii towaru, do której należy środek spożywczy, odpowiada potrzebie lepszego informowania o tożsamości produktu; oznakowanie takie jest więc użytecznym źródłem informacji w przypadku, kiedy środki spożywcze stają się przedmiotem sporu lub stanowią źródło zagrożenia dla zdrowia konsumentów;

dyrektywa Rady 79/112/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do etykietowania, prezentacji i reklamowania środków spożywczych przeznaczonych na sprzedaż konsumentowi końcowemu ⁽⁴⁾, ostatnio zmieniona dyrektywą 89/395/EWG ⁽⁵⁾, nie zawiera przepisów odnośnie do umieszczania znaków określających przynależność do partii towaru; niektóre Państwa Członkowskie przyjęły już krajowe środki wprowadzające obowiązki takiego oznaczania;

na poziomie międzynarodowym istnieje powszechny obowiązek zapewnienia odniesienia do wyprodukowanej lub opakowanej partii produktów spożywczych pakowanych indywidualnie; obowiązkiem Wspólnoty jest przyczynić się do rozwoju handlu międzynarodowego;

w związku z tym wskazane jest przyjęcie przepisów o charakterze ogólnym i horyzontalnym, w celu ustanowienia wspólnego systemu określania partii towaru;

skuteczność tego systemu zależy od jego zastosowania na poszczególnych etapach sprzedaży; pożądane jest jednak wyłą-

czenie niektórych środków i działań, w szczególności tych, które odbywają się w początkowej fazie dystrybucji produktów rolnych;

pojęcie partii towaru oznacza, że poszczególne jednostki środków spożywczych skierowanych do sprzedaży posiadają prawie identyczne cechy produkcji, wytworzenia lub pakowania; w związku z powyższym nie byłoby możliwe zastosowanie tego pojęcia do produktów sprzedawanych luzem lub produktów, które z powodu swoich indywidualnych właściwości lub różnorodnego charakteru nie mogłyby być uważane za produkty tworzące jednorodną partię towaru;

wobec różnorodności stosowanych metod oznaczania określenie partii towaru i umieszczenie odpowiedniej wskazówki lub znaku zależy od sprzedawcy;

aby oznaczenie to spełniało swój cel, jakim jest dostarczanie informacji, musi ono wyraźnie odróżniać się i pozwalać na rozpoznanie go jako oznaczenia;

data ważności lub termin przydatności do spożycia, zgodnie z dyrektywą 79/112/EWG, może służyć jako określenie partii towaru, pod warunkiem dokładnego ich wskazania,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa dotyczy oznaczenia pozwalającego na określenie partii towaru, do której należy środek spożywczy.

2. Do celów niniejszej dyrektywy termin „partia towaru” oznacza partię środków spożywczych do sprzedaży, wyprodukowanych, wykonanych lub zapakowanych praktycznie w takich samych warunkach.

Artykuł 2

1. Środek spożywczy nie może być dopuszczony do sprzedaży, jeśli nie posiada oznaczenia określonego w art. 1 ust. 1.

2. Jednakże ust. 1 nie ma zastosowania:

a) do produktów rolnych, które w momencie opuszczenia gospodarstwa są:

⁽¹⁾ Dz.U. C 310 z 20.11.1987, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 167 z 27.6.1988, str. 425 oraz Dz.U. C 120 z 16.5.1989.

⁽³⁾ Dz.U. C 95 z 11.4.1988, str. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 33 z 8.2.1979, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, str. 17.

- sprzedane lub dostarczone do miejsca czasowego magazynowania, przygotowania lub pakowania,
  - transportowane do placówek producenta lub
  - zebrane w celu niezwłocznego włączenia do przygotowań operacyjnych lub systemu przetwórczego;
- b) jeśli w punkcie sprzedaży konsumentowi docelowemu środki spożywcze nie są opakowane indywidualnie, zostają zapakowane na życzenie nabywcy lub są opakowane indywidualnie do natychmiastowej sprzedaży;
- c) do opakowań lub pojemników, których największy bok ma powierzchnię mniejszą niż 10 cm².
3. Do dnia 31 grudnia 1996 r. Państwa Członkowskie mogą zaniechać wymogu stosowania oznaczeń określonych w art. 1 ust. 1 w przypadku butelek szklanych przeznaczonych jako opakowania zwrotne, które są trwale oznakowane i w związku z tym nie posiadają etykiet, obwódek czy pierścieni.

Artykuł 3

Partia towaru jest każdorazowo określana przez producenta, wytwórcę lub pakowacza danego środka spożywczego lub pierwszego sprzedawcę ustanowionego we Wspólnocie.

Oznaczenie wymienione w art. 1 ust. 1 jest ustalane lub przydzielane na odpowiedzialność jednej z wymienionych powyżej osób. Jest ono poprzedzane literą „L”, z wyjątkiem przypadków, kiedy odróżnia się ono wyraźnie od innych oznaczeń znajdujących się na etykiecie.

Artykuł 4

Jeżeli środki spożywcze są opakowane indywidualnie, oznaczenia określone w art. 1 ust. 1 oraz litera „L”, tam gdzie to stosowne, powinny znajdować się na opakowaniu indywidualnym lub dołączonej do niego etykiecie.

Jeżeli środki spożywcze nie są opakowane indywidualnie, oznaczenia określone w art. 1 ust. 1 oraz litera „L”, powinny być umieszczone, tam gdzie to stosowne, na opakowaniu lub na pojemniku lub, jeżeli ich brak, na odpowiednich dokumentach handlowych.

W każdym przypadku oznaczenie to będzie umieszczone w taki sposób, aby było dobrze widoczne, wyraźnie czytelne i nie dawało się usunąć.

Artykuł 5

Jeżeli na etykiecie umieszczona jest data minimalnej trwałości lub termin „przydatności do spożycia”, oznaczenie wymienione w art. 1 ust. 1 na środkach spożywczych nie musi być umieszczane, pod warunkiem że składa się ono przynajmniej z dnia i miesiąca, w postaci niezakodowanej, umieszczonych w podanej kolejności.

Artykuł 6

Niniejszą dyrektywę stosuje się bez uszczerbku dla wskazówek przewidzianych w szczególnych przepisach wspólnotowych.

Komisja publikuje i aktualizuje na bieżąco wykaz tych przepisów.

Artykuł 7

Państwa Członkowskie w miarę potrzeb wprowadzają zmiany w swoich przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, tak aby:

- zezwolić na prowadzenie handlu artykułami spełniającymi wymogi niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 20 czerwca 1990 r.,
- zabronić handlu artykułami niespełniającymi wymogów niniejszej dyrektywy, począwszy od dnia 20 czerwca 1991 r., z zastrzeżeniem, że handel artykułami wprowadzanymi na rynek lub opatrzonymi etykietą przed tą datą i niespełniającymi wymogów niniejszej dyrektywy mógł być kontynuowany aż do wyczerpania się zapasów.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Artykuł 8

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 14 czerwca 1989 r.

W imieniu Rady

P. SOLBES

Przewodniczący